

Konsekvenserne af lovforslaget og den bebudede ændring af visitationsreglerne bliver en reduktion af bloktilskuddene til kommunerne, hvilket ikke tidligere har været tilfældet, når kommunerne har gennemført besparelser på sundhedsområdet.

Socialdemokratiet finder, at lovforslaget og de ændrede regler for tandreguleringsbehandling er en forkert sundhedspolitik, og Socialdemokratiet stemmer imod lovforslaget.

Et *andet mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

SF skal om lovforslaget udtale følgende:

Sundhedsministerens udgangspunkt for lovforslagets faglige grundlag eksisterer ikke, idet det klart fremgår af redegørelsen fra Sundhedsstyrelsens arbejdsgruppe om tandplejens fremtidige organisation (ATFO), at det er indenrigsministeren, der ved flere lejligheder har påpeget, »at der burde ske en reduktion i ressourceforbruget ved en reduktion i personaleudgiften hovedsagelig ved, at antallet af børn pr. tandlæge over en 5-årig periode burde hæves til gennemsnitligt ca. 1.000 (dog under hensyntagen til lokale forhold), . . . « (s. 106-107).

Derefter har arbejdsgruppen lagt denne forudsætning til grund for sit arbejde.

Af et notat fra Tandlægernes Nye Landsforening fremgår det, at ressourceforbruget pr. barn er faldet markant siden 1983 – et fald, som sundhedsministeren ikke anfægter i sin kommentar til papiret. Af besvarelserne fra sundhedsministeren er det desuden umuligt at se, hvor stor en del af de i den offentlige tandpleje anvendte ressourcer der er gået til ældretandpleje. Her anlægger ministeren et helt uunderbygget skøn.

Med hensyn til måden, hvorpå den forudsatte kommunale besparelse vil fremkomme, er lovforslaget meget uklart og kan indebære yderst u hensigtsmæssige konsekvenser. Hvis det af ministeren forudsatte provenu skal opnås, vil det enten skulle ske i form af en reduktion på 50 kr. pr. barn i den kommunale tandpleje eller ved en uspecificeret (og senere udmøntet) reduktion af det kommunale budget svarende hertil.

Hvis det første er tilfældet, vil der ske en uacceptabel nedskæring i de kommuner, hvor man i forvejen har et meget lavt serviceniveau, mens andre kommuner måske kan finde pengene inden for tandplejen. Et særligt problem rejser de kommuner, der slet ikke har kommunale tandklinikker. Hvis der skulle være blot lidt mening i denne økonomiske øvelse, måtte de kommuner, der allerede har en lav service/høj produktivitet på dette område, vel friholdes for nedskæringer. Det vil så ikke give det forventede provenu til staten. Ikke mindst fordi behovet for ydelser på dette område er tæt sammenhængende med de sociale forhold, er fastsættelse af en øvre grænse for ressourceforbruget meningsløs og et uacceptabelt indgreb i den af regeringen i andre sammenhænge så højt besungne kommunale frihed.

Hvis det andet er tilfældet, altså at den enkelte kommune selv kan udmønte det reducerede bloktilskud, så har regeringen sagt med rene ord, at her er tale om en konfiskation af bloktilskuddet. Lovforslaget skaber dermed præcedens for, at der fremover af regeringen kan lægges nærmest fiktive normer for niveauet for en given aktivitet, hvorefter dette – i forhold til regeringens normer – for høje gennemsnitlige aktivitetsniveau kan begrunde en bloktilskudsreduktion. Det er helt uacceptabelt.

Pia Christmas-Møller (KF) Karen Højte Jensen (KF) Merete Aarup (KF)

Jørgen Winther (V) Steenholdt (Grønl.) Tove Niemann (FP) Kirsten Lee (RV)

Lis Noer Holmberg (CD) Inger Stilling Pedersen (KRF) Dorte Bennedsen (S)

Anna-Marie Hansen (S) Tove Lindbo Larsen (S) Torben Lund (S) nfm.

Qvist Jørgensen (S) Ingrid Rasmussen (S) Ingerlise Koefoed (SF) Birgitte Husmark (SF)